



"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ



2023. Farsang – Böjt XXIX. évf., 1 – 2. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Kölcsey Ferenc: HIMNUSZ

A magyar nép zivataros századaiból

Isten, áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel,
Nyújts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőit,
Megbűnhődte már e nép
A multat s jövőndőt!

Őseinket felhozád
Kárpát szent bércére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.
S merre zúgnak habjai
Tiszának, Dunának,
Árpád hős magzatjai
Felvirágozának.

Értünk Kunság mezein
Ért kalászt lengettél,
Tokaj szőlővesszein
Nektárt csepegtettél.
Zászlónk gyakran plántálád
Vad török sáncára,

S nyögte Mátyás bús hadát
Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
S elsújtád villámidat
Dörgő fellegedben,
Most rabló mongol nyilat
Zúgattad felettünk,
Majd töröktől rabigát
Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
Ozman vad népének
Vert hadunk csontbalmain
Győzedelmi ének!
Hányszor támadt tenfiad
Szép hazám kebledre,
S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre!

Bújt az üldözött s felé
Kard nyúl barlangjában,
Szerte nézett s nem lelé

Honját a hazában,
Bércre hág és völgybe száll,
Bú s kétség mellette,
Vérözön lábainál,
S lángtenger fölette.

Vár állott, most kőhalom,
Kedv s öröm röpkedtek,
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek.
S ah, szabadság nem virul
A holtnak véréből,
Kínzó rabság könnye hull
Árvánk hó szeméből!

Szánd meg Isten a magyart
Kit vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengerén kínjának.
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőit,
Megbűnhődte már e nép
A multat s jövőndőt!

Cseke, 1823. január 22.

- Gyertek a lakitelki Lelki Napra vagy/és Közgyűlésre!: 15. oldal
- Megünnepeztük Szövetségük 110 éves évfordulóját: 6–7. oldal
- A Nagyböjt különösen is a lelki elmélyülés ideje: 2–4. oldal



„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

Isten gyermekeiként élni a világon

„... milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya:
Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk...”

Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg,
hogy elvegye a bűnöket, és hogy őbenne nincsen bűn.

Aki őbenne marad, az nem vétkezik.”

1 János 3, 1/a, 5-6/a

Nagy kiváltságban van része minden keresztyén embernek ezen a világon, hiszen a mennyei Atya szeretetéből Isten gyermekei lehetnek. Különös kiváltság ez. Tizennégy éves koromban egy különleges helyzetbe kerültem, mikor Miskolcon találkozhattam az akkor Stuttgartban működő Evangéliumi Rádió munkatársával Ungár Aladárral. Érszükület miatt egyik lába már nem volt meg, kerekesszékekben ült. A nagy terem zsúfolásig megtelt, nem tudott mozogni ezzel a járművel. Az álló emberek kézzől kézre adva juttatták őt előre pódiumhoz s közben suttogás hallatszott: „... szegény Andi Bácsi...” Az emelvényhez érve Andi Bácsi határozott mozdulatokkal megfordult közlekedési alkalmatosságával és határozottan kezdte mondanivalóját: „Ki kérem magamnak, én nem egy szegény ember vagyok, hanem Isten gyermeke, királyi családból való!” – Miután Isten szeretetét megértettük és befogadtuk szívünkbe, Jézus megváltói munkája célhoz ért, Isten gyermekei lettünk.

Ha bűnbánati, böjti időszakra gondolunk, ami az elcsendesedés, a befelé fordulás, a magunkba szállás alakalma, akkor sem felejtkezhetünk el arról, milyen nagy elhívásban van részünk: Isten gyermekeiként élni ebben a világban. Így ismernek bennünket és – János apostol meg is erősít minket ebben a tudatban – „...és azok is vagyunk!” (1) Ez a felettebb nagy kihívás elkötelez bennünket és bűnbánatra indít. Mert be kell látnunk, hogy sokszor szerettünk volna úgy élni, szólni, viszonyokat alakítani, ahogy ez Isten gyermekeihez illik, de ezt sohasem sikerült maradéktalanul megvalósítani. Fogadkoztunk, igyekeztünk, meg-egyszer összeszorított fogakkal kipréselni magunkból ezt a vágyott jót, de nem sikerült. „Ezentúl csak jó jegyek lesznek a bizonyítványban, uralkodni fogok az indulataimon, mindenki vel szemben jó viszonyt alakítok ki. Mint cserkész segítők, vigyázok, igyekszem, jó akarok lenni másokhoz, a teremtettséghez és mindig hibák csúsznak be, eltéveszttem a lépést.” Ennek oka az eredendő és elkövetett bűneink miatti romlottságunk. „...az emberben levő lelki jóság teljes hiánya és képtelenség arra, hogy bármi Istennek tetszőt tegyen.” – foglalja össze a tudomány. (Grudem: Systematic Theology) El vagyunk tehát veszve végérvényesen? Korántsem!

Eljött erre a világra a mi Jótállónk, Megváltónk, „hogy elvegye a bűnöket.” (5) Egész egyszerűen hangzik az Atya kegyelme által elvégzett munka, de nem az! Isten az Ő Fiát áldozta fel, hogy – igazságérzetének eleget tegyen – és bennünket a bűneink rabszolgaságából felmentsen. A bűneink miatt egy ártatlan életet kellett feláldoznia, hogy kifizethesse a bűneik árát és szolgaságunk után szabadok lehessünk. A magunk erejéből nem tudtunk volna

tiszta életet élni. Isten szeretetéből, Jézus Krisztus áldozatáért egy új kezdete lehet az életünknek: Bűneink nem tulajdoníthatnak nekünk. Az Atya igazként tekint ránk Fiáért (megigazít) és ezentúl úgy élhetünk, mint Isten gyermekei, fiai és lányai (újjászületés) tisztán és szabadon.

S végül még egy kérdést vegyünk elő a Genfi Egyházi Kátéból, melyet gyermekeknek állítottak össze. A kérdés így hangzik: „Miért mondod Krisztust Isten egyszülött Fiának, mikor Isten mindannyiunkat gyermekeinek nevez? S a válasz rá: „Ha Isten fiai vagyunk, ezt nem a természetűtől vettük, csak örökbefogadás és kegyelem által. Isten akar minket gyermekeinek tekinteni.” Nem magától érthető, hogy mi Isten családjához tartozunk. Az Ő nagy szeretetéből fogadott el és adoptált bennünket családjába. De ezentúl mi teljesjogú családtagok vagyunk! Örökösök is! Jézus mondja az övéinek: „Többé nem mondalak titeket szolgáknak, ... ti az én barátaim vagytok...” (Ján.15,15) Maradjunk egész életünkben az Atya gyermekei, hiszen mindaddig gyermek lehet a gyermek – ha akár már felnőtt korú is – míg él az apja. És a mi Atyánk Örökkévaló.

Szuhánszky Gábor cst., cspk.

A böjti jócselekedet

Olvasandó: Ézsaiás 1,21-28

egy tipikusan protestáns gyökerű gondolat, hiszen az ember, ha a böjtre gondol, vagy a böjttel találkozik, akkor leginkább arra asszociál, hogy mit nem csinál, mit nem mond, mit nem eszik meg. A jócselekedet pedig egészen az aszkézisig, önmagam megsanyargatásáig úgy is értelmezhető, mint a böjtölésnek, önmagam megsanyargatásának a legaktívabb és így nagyon hatékony formája. Nem öncél, amivel a saját lelkemnek, esetleg a saját testemnek jó teszek, hanem valami olyan, aminek a hasznát, áldását kiterjesztem másokra. Amikor pedig azt valljuk, hogy a cserkész minden nap tegyen jót, akkor böjtben ezt nyugodtan társíthatjuk – pláne mi, evangéliumi cserkészek – a böjt aktív felfogásához. A magam érzését és vágyát háttérbe szorítom, a másik szükségét előtérbe helyezem, és ezzel egyszerre böjtölök és jót teszek. Persze el ne felejtjük a böjtölésben a bűnbánati elemet, ami abból következik, hogy a rossz csak úgy spontán jön belőlünk, a jóra pedig nagyon is törekedni, sőt azt tanulni kell. A jócselekedet emberi elvárás, vagy legalábbis emberi célkitűzés, a rosszcselekedet azonban sajnos emberi természetünk elvitathatatlan és szerves része. Talán minden ember tehet jót, de egyetlenegy ember se kerülheti el, hogy olykor ne tegyen rosszat. A hittan szent nyelvén ez így hangzik: az ember non posse non peccare, vagyis nem tud nem vétkezni. A rosszcselekedet a bűnbeesett természetünkből jön, mert azóta nem vagyunk tökéletesek, ahogy a keresztyén etika és az archaikus egyházi nyelv mondja: „gyarlók, esendők és bűnösök vagyunk, akik készek Isten és a felebarát gyűlöletére”. Tetszik, nem tetszik, ez az antropológiai közös pontunk. Tetszik, nem tetszik, ezen automatikusan a cserkészfogadalom sem változtat. A bizonyára sok cserkész aktív jelenlétével is megrendezett ökumenikus/egyetemes imahét is arra rendeltetett immáron több, mint száz éve, hogy közösen növekedjünk a jóban, amit viszont tanulnunk kell. A rossz velünk születik. Azt is tanulhatjuk, fejleszthetjük, mint ahogy sokan teszik is, de nyilván ez csak növeli az „ember tragédiáját”. A jót viszont kifeje-

zetten tanulnunk kell. Ez isteni parancs: „Tanuljatok meg jót cselekedni...” (Ézs 1,17). Abból is tudjuk, hogy hitünknek is van tanulnivalója éppen azért, hogy jócselekedetek fakadjanak belőle, hogy a spirituális buzdításokat, prédikációkat is *tanításnak* nevezzük. Magunkat pedig *tanítványoknak* hívhatjuk, ha hajlandók vagyunk *megtanulni*, ha úgy tetszik tudatosítani vagy még radikálisabban magunkra erőltetni azt a jóságunkat, amit sajnos a bűnessel, ha teljesen el nem is vesztettünk, de jól megtépáztunk. Szilánkokból kell újra-építkeznünk Krisztus kegyelméből a Szentlélek vezetésével. A cserkész ahol tud, segít. És minél inkább tanulja, minél inkább tudatosítja a jócselekedet szükségességét, annál effektívebben *tudja* azt megélni.

Szókratész Krisztus előtt évszázadokkal is ráértett erre, de ráértett a motiváció problémájára is: „Elég tudni a jót, hogy cselekedjük azt?” Ez az etikának, a pedagógiának a nagy kérdése és így nagy kérdése a cserkészetnek is, amelynek szerves része a pedagógia. A válasz az, hogy nem. Kell még valami spirituális motiváció, hogy a jónak az ismerete a jónak valóságos cselekedetévé legyen. Ezért egyrészt meg kell *tanulni* a törvényt és meg kell *tanulni* a törvény cselekvését is. Ha nem tanulom meg, hogy mi a jó a Teremtőnek és a teremtésnek, akkor a gyarlóságom gátlástalanná válva valósítja meg saját kárhozatomat. Ha pedig csak megtanulom, de nem cselekszem azt, akkor önmagam ellentmondásává válok. Jézus többször így szólt tanítványaihoz és nyilván így szól hozzánk is: „Tanuljátok meg tőlem...” Ebben benne van az, hogy Ő egyrészt adja az ismeretet, másrészt pedig motivál bennünket. Ő tesz képessé az erkölcsi jó tudására és Ő tesz késszé az erkölcsi jó cselekvésére. Ezért is valljuk: „Jézus Krisztus a cserkészetnek is Ura!”

Péter apostol bölcs tanításában *igyekezetre, törekvésre* hív azért, hogy a hitünkben megjelenjék az igaz emberség, a *jócselekedet*, az emberségben pedig az az *ismeret*, tanultság, amivel meg tudom különböztetni a jót a rossztól. Ezt tanulni kell. A jó pap ezért tanul holtig, a cserkészetnek ezért kell hit- és erkölcsstan oktatásban részesednie óvodától az érettségiig, az EU lisszaboni stratégiája ezért beszél Lifelong Learning-ről – még ha nem is emlegeti Krisztust – és lehet, hogy az idősebb korosztály „nagy tanítója”, Lenin is azért mondta, hogy tanulni, tanulni, tanulni, mert tudta, hogy tanulás nélkül az ember semmire nem megy. A jó megcselekvésére sem, az igaz emberségre és az üdvösségre végképp nem.

Mi protestánsok is, amikor abszolutizáljuk Krisztus kegyelmét – sola gratia –, nem azért tesszük, hogy megússzuk a jócselekedeteket, hanem éppen azért, hogy Krisztus áldozatos jócselekedete miatti elkötelezett hálánkat jócselekedetekben kifejezzük. *Aki nem teszi a jót, az méltatlanná válik a kegyelemre. Aki pedig tudatosan nem törekszik ilyen-olyan tanulással a jóra, az szépen lassan le is mond annak megcselekvéséről.*

De mi nem a lemondás emberei vagyunk, hanem a megújulásé, hogy ifjan és vénen kövessük Jézus buzdítását: „...tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű és megnyugvást talátok lelketeknek.” (Mt 11,29b).

Ezzel a tanult hitismerettel, az ebből fakadó áldással és békességgel legyünk képesek az aktív böjtölésre, ha úgy tetszik önmagam megtagadására és Krisztusnak a szükségben lévő emberen keresztül való szolgálatára. Ebben segítsen bennünket a nagy próféta buzdítása: „Tanuljatok meg jót cselekedni, törekedjetek az igazságra.” (Ézs 1,17)

Dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

Jóska bá' hazament

Dr. Teleki József cserkésztsízt, a főcserkész miniszterelnököt is adó Teleki család zemp-léni ágából származott. Nemességüket és nemei címerüket I. Ferdinánd adományozta Bécsben 1636 január 29-én, Jóska bá' pedig nemes lelkét az évforduló előtt egy nappal ja-nuár 28-án adta vissza Teremtőjének.

Dr. Teleki József 1932-ben született, édesapja banktisztviselő volt, és ahogy az egy pol-gárosodott nemesi református családhoz illő volt, fiát a Lónyay utcai Református Gimnáziumba adta. Jóska bá' itt kötelezte el magát egy életre a cserkészzel, a jó nevű 15. Bethlen csapatban. Tanulmányait az Állatorvostudományi Egyetemen folytatta, ahol más-soddiplomaként mikrobiológus képesítést is szerzett. Életének nagy részét állatorvosként töltötte Kiskunfélegyházán. Korának megfelelően szinte gyermek volt, amikor a cserkészetet megszüntették, mégis rengeteg élményt hordozott cserkészéletének első éveiből. Például ka-jakkészítés újságpapírból.

Nyugdíjhoz közeledve érte a magyar cserkészélet újraindulása, amikor – nem kevés refor-mátus értelmiségivel együtt – a Magyar Cserkészcsapatok Szövetségében vette fel az egyen-ruhát. Amikor azonban megismerte az MCSSZ ICHTHÜSZ Közösségének munkáját, át-lépett hozzájuk. A 15-ös Bethlen csapat tagjai bizonyára egyetértettek azzal a markáns mon-dással is, hogy a csapat igazán akkor élt, akkor fejlődött, amikor ő még fizikailag bírta annak vezetését. A cserkészek közül talán személyesen is többen vannak, akik felnőtté érésük fo-lyamatában, pályaválasztásukban és diplomaszerezésükben sok köszönettel tartoznak neki. Ugyanakkor az MCSSZ-en belül éveken keresztül a rovásírás versenynek volt több mint mentora. A Szent Korona Szövetség oklevélben ismerte el a határon túli magyar fiatalokért végzett jelentős munkáját.

Korának előrehaladtával és a 15-ös Bethlen felnőtté érése után a 6-os Ráday csapat új-jáalakulásán fáradozott, de mindez nem zavarta abban, hogy családi birtokának egy szögle-tében cserkészparkot alakítson és azt a 15-ösökre bízza.

Jóska bá' férfias életet élt. Az igen számára igen, a nem, nem és a többi az ördögtől való volt. Élete utolsó éveit az a megpróbáltatás jellemezte, hogy egészségügyi állapota alulmúlta azt az emberi méltóságot, amit ő mindig is hordozott. Ebben a helyzetében hűséges és tü-relmes segítőtársa Emike volt.

A Jóisten fogadja kegyelmébe az elköltözöttet és tartsa kegyelmébe az emlékező mara-dókat!

Dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

„A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben”

(Lk 1,80)

110 éves a Magyar Cserkészszövetség

„...kilépünk a komfortzónánkból annak érdekében, hogy fejlődjünk...”

– mondta szívemet melengetően Szövetségünk elnöke ünnepi beszédében a Kálvin téri református templom kerítésén elhelyezett emléktábla előtt. Igen! Szerintem is ez a cserkészlet lényege, hogy a megszokottól eltérő élethelyzetekben megpróbáljuk magunkat, megismerjük magunkat, ha kell, megregulázzuk magunkat, s mindezt azért, hogy emberi minőségünkben növekedjünk, konkrétan, hogy Isten, haza és embertárs iránti kötelezettségünk teljesítésére felnőjünk.

E mondatot hallva azért is örültem, mert sok-sok tapasztalatom a cserkészprogramokkal kapcsolatban ezzel ellenkezik. Az élményszerzés, az önfeledt kikapcsolódás – például a tábortúzi játékokban – és a kényelemnek a keresése úgy tapasztaltam sokszor uralja a csapatok programjait. Persze, ha nem érezzük jól magunkat, nem lehet tanulni, nem lehet fejlődni, nem lehet növekedni. A komfortzónánk elhagyása nem lehet önsanyargatás, pláne nem lehet a ránk bízott cserkészek sanyargatása, de önmagunk és egymás megpróbálása, kreativitásának provokálása és tűrőképességének latba vetése igen. Bárcsak tényleg így lenne a magyar cserkészletben!

Hasonlóan jó érzéssel hallgattam a megelőző igehirdetést! Egy igazi református prédikáció volt, amiben a bibliai tudatosság és jelenre vonatkozó – azon belül a cserkészletünkre vonatkozó – üzenet igaz volt, buzdító volt és építő volt. Bárcsak ilyen biblikus buzdításokon gazdagodna, erősödne a cserkészek spiritualitása, amely végül valóban megtermi azt a jó gyümölcsöt, amelyért az egész van!

A fenti jó érzéseimet nem vette el és nem is árnyékolta be az a másik két dolog, amelyet még megosztok az olvasókkal. A jó érzések mellett vannak az alábbi rossz érzéseim.

Sajnálom, hogy a programot nem tudtuk december 28-án rendezni, amikor is lehetőségünk lett volna bejutni abba a gyülekezeti terembe, ahol a felekezeti öntudatukon – éppen a felnövekvő magyar ifjúság érdekében – fölül tudtak emelkedni elődeink, és létrehozták azt a szövetséget, amelyről mi ICHTHÜSZ-ösök valljuk, hogy annak „Jézus Krisztus az Ura”. A 110 éves évfordulón nem lehet nem hangsúlyozni azt a szakralitást, amely áthatotta a különböző keresztyén felekezeteket, sőt a zsidóságot is képviselő jelenlévőket. Ezt jobb lett volna – pláne ebben a barátságtalan időben – templomi vagy legalábbis quasi templomi milióban ünnepelni még akkor is, ha roráté és agapé előzte meg a Kálvin téri összejövetelt.

A másik gondolatomat sem kívánom magamban tartani sem az ünnep jelentősége, sem a tartalom tényszerűsége, sem pedig egyfajta megmosolyogató, valóságot kódosító

igyekezet okán. A második cserkésztestvéréről nem is beszélve! Az őszy folyamán – sokakkal együtt – hozzám is eljutott az az email, amelyre válaszolva én is jelentkeztem az ünnepség előkészítő munkájába, még hozzá ezzel az őszinte indoklással: „nem szeretnék utólag bosszankodni”. Természetesen ezek után több jelzést nem kaptam, az előkészítő munkában így nem vettem részt. A bosszankodás azonban bekövetkezett, az alábbiak szerint. A Szövetségünk elnöke, miközben nagyon helyénvaló dolgokat mondott a cserkészetről, éppen az esemény apropójának történeti tényszerűségét nem tudta/akarta/merte fölállalni. A csapatok alakulását említő fejezetében a harmadikkal kezdte, aztán mondta a másodikat, aztán beszélt másról, aztán valamilyen mentegetőző gesztussal mondta „ja, még ezek előtt alakult” és aztán sajnos nem bírta kimondani, csak kereste a betűket, szavakat: a Budapesti Keresztyén Ifjúsági Egyesület csapata. A mai napig ez a csapat viseli az egyes számot, amit bizonyára nem véletlenül kapott. Mégpedig a következők miatt, ami egyben megindokolja a piaristák előkelő kettes számát. Szilassy Aladár orvos és Megyericsy Béla KIE/református lelkész Angliában megismerte a cserkészetet és 1910-ben már csapatot alapított a Keresztyén Ifjúsági Egyesület közreműködésével azoknak a kisebb gyermekek, akikről azt gondolták, hogy később KIE-sek lesznek. Alsópélen már táboroztak is a következő évben, kiegészülve a helyi parasztyerekekkel. Ugyanebben az időben Králik László nagybecskereki gimnáziumi angol-tanár nevezett gimnázium évkönyvében – szintén angol forrásból – ír a cserkészetről, amiből az is következik, hogy a „to scout, scouting” szavakat ő fordította cserkészkedésnek és akik ezt végzik, azokat cserkésznek. Ez egy olyan óriási dolog, amit mindenki, aki tudja, tiszteletben tart és minden cserkésznek illene tudni. Ez egy elvitathatatlan érdeme a katolikus tanárnak, amit nyugodtan lehetne emlegetni. Ugyanúgy, ahogy elvitathatatlan érdeme a református Szilassynak és Megyericsynek, hogy nem csak megismerték a cserkészetet, hanem egy pilot project formában meg is valósították azt. Amikor a piaristáknál felmerült az igény, Sík Sándor tudta, hogy a KIE-sek ez ügyben már valamit tettek. Felkereste őket és aztán ennek az ismeretségnek jegyében jött létre a Szövetség, nem véletlenül, nem máshol, hanem a Kálvin téri templomban, illetve annak gyülekezeti termében. Sík Sándor pozitíve értékelte a reformátusok korábbi cserkész-tapasztalatát, ezt például vette és ezek után nyugodtan vett részt egy református helyszínen azoknak a szövetségében, akik felekezeti közti kontextusban vállalkoztak a gyermek- és ifjúságmentő szolgálatra. Úgy gondolom, hogy ezzel az előzménnyel nekünk sem kell félni a történelmi tényektől, elődeink tényszerű érdemeitől, ezek hálás megőrzésétől és pontos továbbadásától!

Ha az előkészítés munkájában helyet kapok, akkor ezt ott mondom el, bizonyára nem haszontalanul. Ez nem jött létre, ezért most itt mondom el, talán szintén nem haszontalanul. Emberbaráti szeretettel gondolok előre azokra, akik e soroktól csak bosszankodni tudnak és igazi cserkésztestvéri szeretettel azokra, akik javukra fordítják e sorokat. És persze ez utóbbit konok reménységgel várom, mert „Jézus Krisztus a cserkésznek is Ura!”

Dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

200 éves a nemzeti imádságunk

Részlet Orbán Viktor miniszterelnök ünnepi beszédéből, Szatmárcseke, január 22.

...Vannak művek, amelyek szerzőjük ismerete nélkül értelmezhetetlenek. Művek, amelyek a szerző értelmének szárnyalása vagy érzelmeinek mélységei nélkül üresen konganak. Művek, gyakran a magyar irodalom gyöngyszemei, melyeket szerzőjük önmagából, öntestéből és szelleméből hív elő pennája segítségével. Versek, amelyekhez vezető utat a költő elállja, és csak rajta keresztül férkőzhetünk a közelébe. Ő írja, ő verseli, ő üzeni nekünk. A Himnusz nem ilyen. Mikor olvassuk, nem Kölcseyt képzeljük magunk elé. Nem az ő személyes intését értjük a versszakok mögé. És bár a Jóistent szólítjuk meg, mikor hallgatjuk vagy énekeljük, mégsem ő tölti ki a képzeletünket. Nem a költő és nem a Jóisten alakja bontakozik ki a történelem gomolygásából, hanem az a rejtélyes, megragadhatatlan és behatárolhatatlan valami, amit magyarságnak, pontosabban magyar sorsnak és magyar géniusznak nevezhetünk. Az alkotásnak, a teremtésnek, a létezésnek az a formája és minősége, amelyre csak mi, magyarok vagyunk képesek. Mások is ácsolnak csodálatos építményeket, emelnek városokat, írnak verseket, komponálnak műveket, éneklük a dalokat, és táncolják a táncaikat, de senki sem azt és senki sem úgy, ahogy azt mi, magyarok tesszük. Miközben Kölcsey versét olvassuk, vagy Erkel dallamát énekeljük, elfeledkezünk róluk, mert meglátunk és megértünk valami náluk fontosabbat. Úgy érezzük, hogy a nekünk szánt üzenet valahonnan a múlt feneketlen kútjából száll fel hozzánk. Mintha nemzedékek százainak, az előttünk élt magyarok, történelem előtti idők ködébe vesző, legelső őseinktől kiinduló, minden eddig élt magyart magába ölelő üzenete lenne, amely nem csak nekünk szól, de minden ezután születő magyar szívét is célba veszi.

A Himnusz arra emlékeztet bennünket, hogy nekünk, magyaroknak is, mint minden keresztény népnek, akik értik, mi a bűn és a megbocsátás, jó okunk van a bűnbánatra. Igen, mi, magyarok sem vagyunk büntelenek. Hibáink és fogyatékoságaink is számosak. A kérdés csak az, mit kezdünk ezzel a fel- és beismeréssel? Talán térdeljünk le a focipálya közepén? Vagy döntsük le nagy elődeink szobrait? Tagadjuk meg és töröljük el ezeréves kultúránkat? Vagy hagyjuk, hogy az önjelölt, hazátlan és liberális cenzorok megrostálják és átírják a magyarok történelmét? Kölcsey mást mond. Papírra veti a magyar történeti irodalom legfontosabb mondatát: „megbűnhődte már e nép a múltat s jövődőt.” Keresztény szemmel olvasva ez nem bónusz, szabadjegy vagy menlevél további bűnök elkövetésének esetére. Keresztény lélekkel ez a mondat annyit tesz, hogy bár bűneink száma és mértéke lehet magas, de a Jóisten mégsem törölt el bennünket a föld színéről. Ha meg is büntetett bennünket, de megengedi, hogy folytathassuk a történelmünket. Ennek az lehet az egyetlen oka, hogy erényeink és érdemeink is számosak, vagyis kiérdemelhettük, hogy jövőnk lehessen. Sok olyan nép volt, melyeknek sorsáról a Történelem Ura másképpen rendelkezett, és úgy tűnik, most is vannak olyanok, melyek eltűnésre ítéltettek, és ez éppen most teljesedik be rajtuk. És ha igaz, hogy megmaradásunk nem vakszerencse, hanem a

Jóisten segedelmével megvívott politikai, katonai és szellemi küzdelmek, ütközetek és szabadságharcok eredménye, akkor arra is érdemes keresnünk a választ, hogy mivel érdemeltük ki, hogy még mindig mi lakjuk a Kárpát-medence közepét, és még mindig miénk mindaz, ami belőle kisarjadt. Ez még akkor is igaz, ha az összehúzódó és kitáguló szív ritmusához igazodó Magyarország most éppen az összehúzódkodás állapotában van. Senki sem állíthatja, hogy biztosan tudja, mivel érdemeltük ki ezt. Inkább úgy lehet, hogy minden nemzedéknek joga s talán kötelessége is, hogy megtalálja a saját választát. S ez a válasz aligha szakítható el azoktól a veszélyektől, melyek éppen fenyegetik a magyarok életét...

...A megmaradás nélkülözhetetlen feltétele a helyes önismeret, önbecsülés: se túl, se alá. Különösen igaz ez ránk, magyarokra. Mi különleges nép vagyunk. Más népek erősek vagy gyengék, gazdagok vagy szegények, kicsik vagy nagyok, szabadok vagy elnyomottak. A mi lényegünket, a mi nemzeti magyar mivoltunkat nem lehet így meghatározni. Nem lehet, mert bár minden irányból szárazföld vesz körül bennünket, valójában szigetország vagyunk. Ezeregyszáz éve idejöttünk, kijelöltük a szálláshelyünket, idegenek között és szorításában. Nálunk méretesebbek árnyékában berendezték államunkat, és kialakítottuk az élet magyar rendjét. És tartjuk azóta is több mint ezeregyszáz éve. Beszéljük a mindenki más számára érthetetlen nyelvünket. Írjuk a mások számára hozzáférhetetlen mélységű és magasságú irodalmunkat, és mások számára követhetetlen észjárással navigáljuk hazánkat az európai hullámverésben. Magyarország ugyanúgy, mint kétszáz éve, a Himnusz születésének napján még mindig magyar ország. Mi mondjuk meg, ki jöhet be, ki maradhat itt, ki élhet velünk, és ki nem. És mi akarjuk meghatározni azt is, hogyan kapcsolódhat össze az életünk a szomszédainkkal. Nem jobbak vagy rosszabbak vagyunk, hanem mások, és ezt a másságot a magyar kultúra adja, amelynek ma van az ünnepnapja. Innen, a hunniai Szatmárcsekéről is üdvözlötünket és nagyrabecsülésünket küldjük a pannon Veszprém városának és népének, amely mától Európa kulturális fővárosa – bizonyítván Antall József régi tételét, miszerint magyarok vagyunk, tehát európaiak.

A Himnusz üzenetét és mélyebb értelmét számunkra Lukács evangéliuma 21. fejezetének 28. sora világítja meg. Összetartozó sorok, mintha ugyanaz a szellem írta volna őket: megbűnhődte már e nép a múltat s jövőndőt, ezért egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke. Mi vagyunk a magyarok, akik nem vagyunk és nem is leszünk alávalóbbak más népeknél, és a magunk különleges mivoltában is vagyunk legalább olyan jó, derék és tiszteletreméltó nép, mint bármely másik. A többi, minden más a Jóistenre tartozik. Majd meglátjuk, hogy újabb kétszáz év múlva ki marad állva, és mely népeket rostál ki a Történelem Ura. Addig is a Jóisten mindannyiunk felett, Magyarország mindenek előtt, hajrá Magyarország, hajrá magyarok!

Szerkesztette:

Dr. Csobolyó Eszter cst., cspk.

Forrás: miniszterelnok.hu

Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2)

Cserkészkarácsony a Strázsán

Idén december 29-én tartottuk a hagyományos cserkészkarácsonyunkat a Strázsza hegyi birtokunkon.

14 órára érkeztek a cserkészek, mindenki kezében az ajándékokkal telt csomagocskák. Kellemesen meleg szobában kezdtük az alkalmat, miután összegyűltünk, igeolvasással és egy kis beszélgetéssel folytattuk. A szokásos zsíroskenyér lilahagymával és cserkészteával kedveskedtünk a barátainknak,

majd a süteményekre is sor került, amelyeket a cserkészeink hoztak. Persze néhány recept is gazdát cserélt. Tóth Andi közben felírta a résztvevők neveit 1-1 cetlire, amelyeket egymás után húztunk. Aki húzott, átadta az ajándékot. A kihúzott bemutatta a kapott ajándékot, majd ő húzott és átadta az ajándékát. Közben persze ment a viccelődés, játszottunk is.



Majd komolyra fordítottuk a szót, megbeszéltük a programjainkat, a téli tábor 2023. 01. 26 – 29-ig a Som hegyen, a tavaszi, nyári programlehetőségekről is beszélgettünk.

Gyorsan elrohant az idő, jó volt újra együtt (22 voltunk), a közeli találkozás reményében imádsággal zártuk az alkalmunkat.

Monor, 2023. 01. 24.

*Nagy László cst., cspk.
842. sz. Benedek Elek
Cserkészcsapat*



Advent cserkészéletünkben

Ahogy eddig minden évben tettük, idén is útnak indultuk a Békéláanggal és betlehe-meztünk. Mindehol jó szívvel, finomságokkal fogadtak bennünket.



Családoknál



A Lányok, Asszonyok Klubjában



Városunk ünnepségén



A cserkész reggelin

Városunkban az adventi koszorú 4. gyertyáját a békéláanggal gyújtottuk meg.

Karácsony reggelén terített asztal mellett folytatódott az ünnepség.

Büszkeséggel tölt el bennünket, hogy idén is szolgálhattunk a Parlamentben és a Betlehemi Láng országos ünnepi istentiszteletén is.

Széplaki Mercédesz öv.



A Parlamentben

„Örüljete az Úrban mindenkor!” (Fil 4,4)

Farsang

a vidámság, mulatozás, télűzés ideje. Ezek mellett ekkor rendezték a legtöbb lakodalmat, hiszen a téli időszakban ráérték az emberek, nem volt munka a földeken. A lányok és fiúk igyekeztek párt találni és ezen időszakban megtartani az esküvőt. E törekvések sikertelensége – a régiek szerint – a lányokra nézve szégyenteljesebbnek minősült, mint a fiúknál. Így születtek a „vénlány” csúfolók.

A következő dalban a fiúk „álláspontját” hallhatjuk ☺, mely eredetileg egy mondóka. Ehhez Kodály Zoltán alkotott dallamot.



El - mű - lott a rő - vid far - sang, de mi azt nem bán - juk,
Si - ras - sák a lá - nyok itt - hon ma - ra - dá - suk.
Kik - nek a nagy mé - reg mi - att rán - cos az or - cá - juk.

Itt pedig a lányok mondják el szomorú sorsukat egy Nyitra megyei népdalban.



1. Ec - ce ne - ki dá - ri - dóm, a far - san - got be - vár - tam,
de vő - le - gényt nem kap - tam, jaj, de hop - pon ma - rad - tam.

Ecce neki, dáridom!
A farsangot bevártam,
De vőlegényt nem kaptam;
Jaj, de hoppon maradtam!

Várom még egy farsangot,
Tán majd valakit fogok?
S ha vőlegényt nem kapok,
Apácának beállok.

Ó, te rozzant kaloda
Nem való vagy te oda!
Nem való vagy te másra:
Fűtőnek a pokolba.

A mulatozás után a böjti elcsendesedés következett. Ehhez a korábban már idézett Új Református Énekeskönyv éneke segít bennünket, mely ismert dallam (Szent vagy örök-ké), szövege azonban új, Kádár Ferenc műve.



1. Jöjj, sza-ba-díts meg, ó, ke-gyes Is-ten,
a nyo-mo-rú-ság-ból,
Űzd el a rossz-szat, fé-le-lem át-kát,
végy ki a kí-nok-ból!

2. Nagy kegyelemmel, ha közeledtél, úgy se figyeltünk rád,
Másokon hányszor nem könyörültünk, s mondtuk a szép imát.
3. Zengve dicsérünk, nem hiszünk benned, mozgat a rossz törvény,
Átkos a szívünk, fegyver a szájunk, elnyel a mély örvény.
4. Ó, szabadíts meg szent Fiad által, vedd el a rontó bűnt,
Moss meg egészen, tiszta örömré, Lelkedet add nekünk!
5. Nyisd meg az ajkunk, tárd ki a szívünk, adj hitet, Úr Isten,
Hogy neved áldjuk, minden időben, szent Fiadért! Ámen.



„Lábam előtt mécses a te igéd...” (Zsolt 119,105)

Gyertek az ICHTHÜSZ Hivatáserősítő Lelki Napra és Közgyűlésre!

Lakitelek 2023. március 3–5.

Programtervezet

I. Péntek (március 3.)

- 17.30 zászlófelvonás – dr. Bóna Zoltán, Bedekovics Péter
- 18.00 Nyitó istentisztelet/evangelizáció – Szuhánszky Gábor
- 19.00 vacsora
- 20.00 *Jézus Krisztus a cserkésznek is Ura* – előadás/beszélgetés az ICHTHÜSZ
Közösségről – dr. Bóna Zoltán
- 21.30 zászlólevonás – Bedekovics Péter
- 22.00 szabad program

II. Szombat (március 4.)

- 7.00 ébresztő, reggeli torna, tisztálkodás
- 7.45 zászlófelvonás – Bedekovics Péter
- 8.00 reggeli
- 9.00 hivatás-műhelyek kiscsoportban
 - a.) Hívásom és a családi örökségem – Fodorné dr. Ablonczy Margit
 - b.) Bibliodráma a hívásról – *még szervezés alatt*
 - c.) Hívás és/vs. cserkészlet – Balogh-Bobok Ágnes
- 12.00 ebéd
- 13.00 Fórumbeszélgetés az ICHTHÜSZ szolgálatáról: mire van szüksége a csapatoknak? – különösen számítunk a fiatal cserkészvezetők véleményére!
– dr. Csobolyó Eszter és Bedekovics Péter
- 14.30 istentisztelet az úrvacsora megünneplésével/ a lelki nap zárása és a közgyűlés
nyitása – Bedekovics Péter
- 15.30 Szünet
- 17.00 Beszámoló az ICHTHÜSZ 2022-es munkájáról és 2023-as tervek véglegesí-
tése – dr. Bóna Zoltán, Nagy László

18.00	vacsora
19.00	Petőfi est: bevezető Petőfiről – Koós Ildikó <i>Minden résztvevőtől bizalommal várunk egy Petőfi vers elmondását</i>
20.30	zászlólevonás – dr. Bóna Zoltán
21.00	szabadprogram

III. Vasárnap (március 5.)

7.00	ébresztő, reggeli torna, tisztálkodás
7.45	reggeli áhítat, zászlófelvonás – dr. Csobolyó Eszter
8.00	reggeli
9.00	részvétel a lakitelki református istentiszteleten
10.30	MCSSZ megbeszélések, ICHTHÜSZ kommunikáció, CPGS, etc. – dr. Bóna Zoltán
12.00	ebéd
12.45	zászlólevonás, zárás, hazaindulás – Nagy László

Részvétel: főleg a 18. életévét betöltött cserkészek számára, de kiscserkészek is jöhetnek, akiknek részben külön programot biztosítunk.

A hétvégét a Magyar Cserkészszövetség támogatásával valósítjuk meg, de részleges hozzájárulást kérünk:

Csak Lelki Nap: péntek estétől szombat vacsoráig – 4.000 Ft/fő

Csak Közgyűlés: szombat délutántól vasárnap ebédig – 4.000 Ft/fő

Egész hétvége: péntek estétől vasárnap ebédig – 6.000 Ft/fő

A részvételi díjat 2023. február 22. szerda 12.00-ig kérjük átutalni.

Közlemény: "Lelki Nap adomány, név."

A számlaszámról később adunk információt az érdeklődőknek!

A jelentkezés csak a részvételi díj befizetésével érvényes. Lemondás esetén ezt a díjat vissza nem tudjuk fizetni. A befizetést igazolandó képernyőfotót, szkennelt vagy pdf-ben letöltött befizetés/átutalás igazolást 2023. február 22. szerda éjfélig küldjétek el a bedekovics.peter@cserkesz.hu címre (tárgy: Lelki Nap adomány, név).

További információ: dr. Bóna Zoltán: +209143893, drbonazoltan1@gmail.com vagy/és Bedekovics Péter: +36 30 898 9474, bedekovics.peter@cserkesz.hu



Szívből gratulálunk

Dr. Bóna Zoltánnak, Közösségünk elnökének, vitézzé avatása alkalmából! Persze az is örömteljes büszkeséggel tölt el bennünket, hogy az október 8-i belvárosi templomi ünnepségen protestáns részről ő hirdette Isten ígését. Kívánjuk, hogy nyugdíjas éveiben is jó munkájával szolgálja az evangéliumi cserkészetet.

ICHTHÜSZ Közösség

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)

Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány,
www.dunavarsanyireformatusok.hu

2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: Nagyné dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Cserkészpedagógia: Nagyné Kele Márta
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Széplaki Mercédesz
5. Örüljetek az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók – Ének – Játék – Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te ígéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. Tel.: 06-20 9143-893

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com • Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu